

de la nostra encara maldestra anglofonia a escala comercial. Les botigues del centre de Girona —fins i tot algunes de les de tota la vida— ara hi són i ara no hi són, a un ritme frenètic d'obertures i de tancaments. Locals que havien albergat una sabateria ara acullen una gelateria, i un taller mecànic potser s'ha transvestit, en qüestió de mesos, a perruqueria romana o a fruiteria regentada per xinesos. Girona és una petita Alexandria, un punt decadent, kavaiana, si voleu, però això sí, plena de cultura i de multicultures.

Tot, doncs, té la seva contrapartida, en aquest país que cada cop més fa honor a la seva herència hel·lènica: cada polis va a la seva, però ningú no s'hi farà mal mentre hi hagi cervesa i olives per amanir les discussions bizantines sobre qui ha de pagar el beure.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Disseny actual | Un dia d'aquests hauré de parlar d'(a)phònica, el Festival de la Veu de Banyoles; però ara em vull centrar en la imatge gràfica que defineix aquest festival des de fa uns quants anys. Des del 2006 se n'encarreguen Enserio. En anys ante-

riors varen crear uns dissenys absolutament espectaculars. Varen jugar amb les psicofonies (2006), amb el karaoke (2007), amb els rumors, amb missatges que varen fer les delícies de més d'una xafardera de barri —2008— («Corre el rumor que no es fa (a)phònica», o «Ho saps que s'entén amb el seu professor?»), el taral-lareig (2009), el silenci imprescindible per gaudir plenament dels concerts (2010) i els remeis tradicionals per aclarir la veu: amb les pastilles Juanola dibuixaven les imatges d'alguns dels artistes que participaven en el Festival. Aquesta proposta va ser premiada amb un Premi GiDi al millor disseny comunicatiu, i ha estat seleccionada als Premis Laus de Disseny Gràfic i Comunicació Visual (2012). Enguany, la imatge gira al voltant de la veu del poble i, com en moments difícils, les persones senten la necessitat d'expressar-se a través dels mitjans de què disposen. Pintades, pancartes, llençols i megàfons anuncien que arriba l'(a)phònica i reclamen «que vingui la Shakira», demanen «seure a primera fila» o obtenir «entrades gratis».

No crec que els facin cas: en lloc de la Shakira, ens quedarem amb la imatge d'en Piqué aixecant la copa guanyada amb Espanya, si trobem entrades seran cap al darrere i, a sobre, pagant; però no tenim cap dubte que les propostes d'Enserio van de debò, des de la ironia i l'humor, la feina ben feta i el rigor.

Disseny antic | El meu nebot m'envia aquest text. «Uncle, ja saps que penso que les coses estan escrites a les estrelles i que els homes, en el millor dels casos, ens limitem a dur-les a bon port i, en el pitjor, que sol ser sovint, les engeguem a dida. Això ve a tomb perquè fa vint anys dels Jocs Olímpics a Banyoles, i sempre hem pensat que va ser mèrit de gent com en Solana, l'Hernández i els de PROINBASA o en Noni, en Riera o els redactors del dossier olímpic, de les forces vives banyolines i de tots els voluntaris. Doncs no. Estava escrit que els Jocs Olímpics s'havien de fer a Banyoles des de fa segles. Com ho sé? Elemental. Amb les obres dels Jocs Olímpics es va intervenir a les hortes de la Draga i hi varen trobar un jaciment.

Aquest jaciment ha esdevingut el Parc Neolític de la Draga. Acaben de trobar-hi un arc de cacera de fusta de teix, de 108 centímetres, datat pels volts del 5400-5200 aC! I està sencer! És una peça única en el context de la Mediterrània occidental i la més antiga de les seves característiques a Europa. Amb què es va encendre el pebeter? Amb un arc! Què hem trobat? Un arc! Banyoles era olímpica abans de ser Banyoles! Banyoles ha estat —des d'abans dels seus orígens, i en serà fins a la fi dels temps— olímpica, atlètica, turística ciutat de l'esport. I això, ni els polítics podran impedir-ho». A vegades, el meu nebot sembla com si piqués de bieles.

>> Campaña promocional de l'empresa Enserio per a l'(a)phònica 2012.

(A)PHÓNICA

